

Nr 309.

Av herr **Vahlstedt**, *angående upphävande av bestämmelsen om att velociped under vissa förhållanden skall vara försedd med tänd lykta.*

Vägförordningens 4 par. första stycket lyder: »Velociped, som under mörker framföres å väg, skall framtill vara försedd med tänd lykta med vitt sken.»

För den stora mängd av medborgare, som ha velocipeden till sitt mest använda fortskaffningsmedel, har ovannämnda bestämmelser varit en ständigt återkommande anledning till förargelse och obehag, då bestämmelserna ofta med den bästa vilja icke alltid har kunnat efterlevas. En efterlevnad av berörda stadgande är omöjligt framförallt därför, att inga velocipedlykter finnas, som förena både säkerhet och tillräcklig lyskraft.

De lagstiftande myndigheterna ha sannolikt avsett det, att bestämmelsen endast skulle tillämpas på dem, som åkande å velocipeden framförde densamma. Det har emellertid visat sig, att nitiska lagvaktare åtalat även då, när en person framfört velociped gående bredvid denna.

Med ett nit, som hade varit berömvärt, om det hade blivit använt på viktigare områden, söka polismän, landsfiskaler och fjärdingsmän att få fast varje lagbrytare på nämnda område. Landsfiskalerna, som spejande fara omkring å landsvägarna, och fjärdingsmännen, som lurpassa i landsvägsdikena, utgöra ett ständigt hot mot de stackars velocipedåkare, vilkas lykter ha slocknat, eller som mot sitt antagande ha måst dröja borta så länge, att de ej ha hunnit hem före mörkrets inbrott.

Resultatet av ovannämnda förhållande har blivit det, att vi fått en oerhört stor mängd lagbrytare. Och målen vid häradsrätterna och städernas rådhusrätter utgöras — åtminstone på de orter, där undertecknad känner förhållandena — i en mycket stor utsträckning av sådana mål, där lagbrytarna ha begått förseelse mot 4 par. i trafikstadgan.

Det enda effektiva botemedlet mot de trakasserier, varom ovan har blivit nämnt, synes vara det, att den berörda bestämmelsen i trafikstadgan helt borttages.

Någon fara för spillande av människoliv innebär enligt mitt förmenande icke ett sådant borttagande. Velocipedåkaren ser skenet från bilens strålkastare på långt avstånd. Kärleken till livet och obehaget utav att bli överrappad med landsvägssmuts tvingar honom även vid dagsljus, då bil mötes, att hålla så långt, som det är möjligt intill landsvägsdiket. Att minst en liknande försiktig-

het måste iakttagas vid mörker, det är självfallet. Några olyckor på grund därav, att velocipedåkare ej haft tänd lykta vid framförande av velociped, ha, som undertecknad känner, aldrig förekommit.

På grund av det anförda får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t tacktes utarbete och för riksdagen för dess ytt-
rande framlägga förslag till sådan förändring av trafikstad-
gan, att velociped, som framföres i mörker, icke behöver vara
försedd med tänd lykta.

Stockholm den 21 januari 1929.

Carl Vahlstedt.
